

Către,

Curtea Constituțională a României

Domnului președinte, prof.univ.dr. Valer DORNEANU

Domnule Președinte,

În temeiul art.146 lit.e) din Constituție și ale art.11 alin.(1) pct.A lit.e), art.34, 35 și 36 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, subsemnata Vasilica Viorica DĂNCILĂ, în calitate de prim-ministru al Guvernului României, formulez prezenta

CERERE DE SOLUȚIONARE

A CONFLICTULUI JURIDIC DE NATURĂ CONSTITUȚIONALĂ

între Ministrul Justiției, pe de o parte, și Președintele României, pe de altă parte, în principal, și între Guvernul României și Președintele României, în subsidiar, conflict determinat de refuzul Președintelui României, domnul Klaus Werner Johannis, de a da curs cererii de revocare din funcție a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kovesi, cerere formulată de Ministrul Justiției, domnul Tudorel Toader.

I. Circumstanțele cauzei

1. În data de 22 februarie 2018, Ministrul Justiției a făcut publică declanșarea procedurii de revocare a doamnei Laura Codruța Kovesi din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție, în temeiul art. 54 alin. (4) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Ministrul Justiției a prezentat Raportul privind activitatea managerială de la Direcția Națională Anticorupție, respectiv **”activitatea managerială desfășurată de procurorul șef DNA”**, a dispus publicarea acestuia pe pagina de internet a Ministerului Justiției¹ și transmiterea către Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Temeiul juridic al analizei din Raport, care a fundamentat cererea de revocare, îl constituie **prevederile art.54 alin.(4) coroborat cu art. 51 alin.(2) lit. b) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, care stabilesc competența ministrului justiției de a cere revocarea procurorului șef al DNA **”b) în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor manageriale privind organizarea eficientă, comportamentul și comunicarea, asumarea responsabilităților și aptitudinile manageriale”**.

Potrivit art.51 alin.(3) din Legea nr.303/2004, *”La verificarea organizării eficiente a activității vor fi avute în vedere, în principal, următoarele criterii: folosirea adecvată a resurselor umane și materiale, evaluarea necesităților, gestionarea situațiilor de criză, raportul resurse investite - rezultate obținute, gestionarea informațiilor, organizarea pregătirii și perfecționării profesionale și repartizarea sarcinilor în cadrul instanțelor sau parchetelor.”*

Față de cadrul legal invocat, ministrul justiției a realizat o analiză privind: organizarea eficientă, comportamentul, comunicarea, asumarea responsabilităților, aptitudinile manageriale ale dnei Laura Codruta Kovesi, procurorul șef al DNA.

Principalele etape instituționale, premergătoare acestei evaluări, au fost:

- **raportul de evaluare a eficienței manageriale și a modului de îndeplinire a obligațiilor procurorului șef al DNA** urmare pronunțării de către Curtea Constituțională a României a **Deciziei nr.68 din 27 februarie 2017**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.181 din 14 martie 2017, prin care s-a constatat că a existat și există un conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție și

¹ <http://www.just.ro/comunicat-de-presa-raportul-privind-activitatea-manageriala-la-dna/>

Guvernul României, generat de acțiunea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție de a-și aroga atribuția de a verifica legalitatea și oportunitatea unui act normativ, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr.13/2017, cu încălcarea competențelor constituționale ale Guvernului și Parlamentului, prevăzute de art.115 alin.(4) și (5) din Constituție, respectiv ale Curții Constituționale, prevăzute de art.146 lit.d) din Constituție²;

- **controlul** solicitat în data de 19 iunie 2017 Inspecției Judiciare, control stabilit prin Ordinul nr.71 din 3 iulie 2017 al inspectorului șef al Inspecției Judiciare, **Raportul Direcției de inspecție judiciară pentru procurori**³, și măsurile stabilite prin acest Raport, **cu orizont de verificare în prima parte a anului 2018.**

Analiza este structurată pe un număr de **20 de puncte**, respectiv:

- Situația fără precedent în cadrul raporturilor dintre autoritățile publice din România: **într-un singur an, trei conflicte juridice de natură constituțională în care Direcția Națională Anticorupție, prin conducerea acesteia, a fost chemată în fața instanței constituționale** la sesizarea altor autorități publice care au invocat încălcări ale competenței lor de către DNA și comportamentul lipsit de loialitate constituțională al procurorului șef DNA; trei conflicte juridice de natură constituțională în care Curtea Constituțională a circumstanțiat ferm competența Direcției Naționale Anticorupție iar, **în două dintre ele, a sancționat comportamentul procurorului șef DNA, comportament contrar loialității constituționale;**

- Decizia nr.68/2017 a Curții Constituționale - **Direcția Națională Anticorupție a acționat *ultra vires*, și-a arogat o competență pe care nu o posedă;**

- Decizia nr.611/2017 a Curții Constituționale - prin conduita sa, **procurorul șef al DNA nu numai că înlătură a priori orice colaborare loială cu autoritatea care exercită suveranitatea poporului — Parlamentul României, ci refuză să participe la clarificarea unor aspecte legate de un eveniment de interes public; prin refuzul procurorului șef DNA este încălcată autoritatea Parlamentului României, organ reprezentativ al poporului, și este împiedicată desfășurarea activității acestuia, sub**

² <http://www.just.ro/rezultatul-evaluarii-activitatii-procurorului-general-al-romaniei-dl-augustin-lazar-precum-si-a-procurorului-sef-al-dna-domna-laura-codruta-kovesi-cu-speciala-raportare-la-efectele-deciziei-nr-68/>

³ Nr. 5115/IJ/982/DIP/2017, http://old.csm1909.ro/csm/linkuri/03_11_2017_89853_ro.docm

aspectul îndeplinirii atribuțiilor de control prin intermediul comisiilor parlamentare;

- Decizia nr.757/2017 a Curții Constituționale - parchetul/DNA nu au competența de a începe urmărirea penală în privința oportunității emiterii actelor administrative;

- Comunicarea publică oficială – acreditarea competenței DNA de evaluare a aspectelor de oportunitate a elaborării unor hotărâri de Guvern;

- Minimizarea nepermisă a pozițiilor instituționale exprimate public/lipsa de asumare a unei încălcări a dispozițiilor constituționale și legale, respectiv a corectării unei astfel de conduite;

- Abandonarea principiilor care guvernează exercitarea funcției de conducere a unei autorități publice. „Performanța” procurorului șef DNA de a determina Curtea Constituțională să explice pe larg că instituția DNA nu este nici Guvern, nici Parlament, nici Curte Constituțională, nici instanță de judecată și că, în calitate de conducător al acestei instituții trebuie să respecte competențele legale ale DNA, precum și să aibă o conduită constituțională loială;

- Comportament excesiv de autoritar, discreționar, contrar obligațiilor de rezervă și deontologice impuse magistraților;

- Implicarea în anchetele altor procurori, anchete realizate cu încălcarea competențelor constituționale;

- Prioritizarea soluționării dosarelor cu impact mediatic. Atitudini nedemne. Încălcarea standardelor minimale de etică și deontologie ale unui magistrat;

- Contestarea actelor și autorității Curții Constituționale;

- Contestarea autorității și actelor Parlamentului;

- Critici vehemente formulate cu referire la unele propuneri de modificare legislativă; soluțiile legislative respective au fost dovedite ulterior ca fiind constituționale;

- **Încălcarea rolului și locului procurorilor într-un stat de drept. Acreditarea unui alt statut al procurorului decât cel consacrat de Constituție;**
- **Încercarea de a obține condamnări cu orice preț;**
- **Creșterea numărului de achitări. Sporirea cheltuielilor. Raportări eronate;**
- **Lipsa de măsuri în cazuri grave constatate de instanțele de judecată - falsificarea transcrierii unor convorbiri telefonice;**
- **Tergiversarea soluționării cauzelor, cu consecința prescrierii răspunderii penale**
- **Lipsa de reacție în verificarea activității profesionale și conduitei unor procurori**

Concluzia fundamentată pe argumentarea celor 20 de puncte a fost aceea că **procurorul șef DNA, Laura Codruța Kovesi și-a exercitat și își exercită în mod discreționar funcția, deturnând activitatea de combatere a corupției și instituția DNA de la rolul său constituțional și legal. Pentru aceste acte și fapte, de netolerat într-un stat de drept, în temeiul prevederilor art.54 alin.(4) coroborat cu art. 51 alin.(2) lit. b) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ministrul justiției a declanșat procedura de revocarea din funcție a procurorului șef DNA, Laura Codruța Kovesi.**

2. Popunerea de revocare împreună cu raportul au fost transmise Consiliului Superior al Magistraturii, precum și Președintelui României, prin adresa nr.2/17472/23.02.2018, ambele autorități fiind implicate, potrivit legii, în procedura de revocare reglementată de art.54 din Legea nr.303/2004.

3. Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori, prin Hotărârea nr.52 din 27 februarie 2018, a avizat negativ propunerea Ministrului Justiției de revocare din funcție a doamnei Laura Codruța Kovesi, dispunând totodată comunicarea acestei hotărâri către Președintele României.

4. **Președintele României** a transmis Ministrului Justiției, cu adresa înregistrată la Ministerul Justiției cu nr.33938 din 17 aprilie 2018, faptul că **"nu se poate da curs**

propunerii de revocare din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție a doamnei Laura Codruța Kovesi”, pentru lipsa de ”oportunitate” a măsurii propuse.

Această concluzie a fost motivată pe următoarele aspecte:

- **”evaluările sistematice realizate atât de instituțiile interne abilitate legal cât și cele de nivel european și internațional apreciază permanent pozitiv activitatea și managementul DNA (afirmație cu caracter sentențios și general, fără a se preciza nici un exemplu concret și în niciun caz de natură a răspunde constatărilor referitoare la deficiențele manageriale constatate; așa cum s-a subliniat chiar în Raport, nu trebuie acreditată și susținută confuzia între instituția DNA și procurorul șef al acesteia);**

- **”titlul Raportului ce însoțește propunerea de revocare vizează activitatea managerială de la DNA iar conținutul acestuia se referă exclusiv la activitatea procurorului șef” (afirmație de natură a constata evidența, și anume aceea că raportul analizează într-adevăr activitatea managerială a conducerii DNA, adică a procurorului șef al acesteia; nu se confundă și nici nu poate fi identificată instituția DNA cu o singură persoană, în speță procurorul șef DNA - raportul stabilește explicit faptul că acesta este supus evaluării – în acest sens sunt temeiurile juridice invocate, precum și motivarea Raportului);**

- **”documentul prezintă și o perspectivă proprie a ministrului justiției cu privire la încadrarea acțiunilor/inacțiunilor procurorului evaluat” (din nou o afirmație de natură a constata evidența, și anume că în mod legal, firesc, corect, raportul prezintă și o perspectivă proprie a ministrului justiției câtă vreme este raportul realizat în virtutea unei competențe exclusive pe care i-o oferă Constituția, iar, în dezvoltarea și prelungirea acesteia, legea organică, perspectivă și convingere fundamentate pe analiza unor acte și fapte);**

- **”în analiza prezentată în Raport au fost dezvoltate ca motive distincte de revocare aspecte care, de fapt, se subsumează aceluiași obiective principale” (afirmație lipsită de relevanță, întrucât nu se pune problema cuantificării motivelor, ci a argumentării lor; ordonarea și tratarea distinctă a celor 20 de puncte reprezintă un simplu mod de structurare a Raportului conform perspectivei ministrului justiției,**

și "greutății" pe care acesta a înțeles să o acorde fiecărui argument; în mod firesc, de exemplu, motivele care vizează comportamentul constând în încălcarea Constituției au fost enunțate și analizate atât distinct, întrucât au, în sine, o mare gravitate, cât și din perspectiva cumulului lor, întrucât numărul actelor de încălcare a Constituției și intervalul relativ scurt de timp în care s-au succedat, sunt de natură să conducă în sine la concluzia unui grad de gravitate sporit);

- "au fost avute în vedere concluzii din rapoarte ale Inspecției Judiciare sau din hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii prin care se rețin împrejurări diferite de cele prezentate, au fost valorificate considerente din decizii ale Curții Constituționale care nu susțin concluziile documentului ori au fost indicate date statistice ce exced perioadei de evaluare" (afirmație generală, care dă expresie unei perspective diferite de cea a ministrului Justiției în privința interpretării unor acte și documente, inclusiv în privința efectelor deciziilor Curții Constituționale; încălcarea Constituției în mod repetat, fapt constatat fără dubiu de Curtea Constituțională, constituie un comportament care a fost apreciat de Ministrul Justiției ca fiind de natură, în sine, să susțină propunerea de revocare din funcție a procurorului șef DNA; cât privește datele statistice, acestea pot, prin natura lor, să vizeze perioade de timp mai îndelungate - înțelegem că nu sunt contestate datele în sine, ci că ar exceda perioadei evaluate, însă chiar și în ipoteza aceasta ele vizează tot o perioadă în care conducerea a fost realizată de procurorul șef evaluat);

- lipsa de relevanță sau caracterul impropriu pentru acest "tip" de evaluare (afirmație generală; evaluarea este consacrată și fundamentată pe dispozițiile legale, dă expresie rolului constituțional al Ministrului Justiției, iar în realizarea și fundamentarea sa Ministrul Justiției poate utiliza toate instrumentele constituționale și legale, și toate informațiile care vizează această problemă; însăși legea lasă o marjă extinsă de apreciere Ministrului Justiției atunci când se referă, de exemplu, la *comportament și comunicare sau asumarea responsabilităților*;

- avizul negativ al Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii (aviz consultativ).

Considerăm că refuzul Președintelui României de a da curs propunerii de revocare a doamnei Laura Codruța Kovesi din funcția de procuror șef al Direcției

Naționale Anticorupție, cu motivarea în sensul lipsei de oportunitate a acestei măsuri, este de natură să creeze un blocaj instituțional, prin împiedicarea finalizării procedurii de revocare inițiată de ministrul justiției, cu consecința unui conflict juridic de natură constituțională între cele două autorități publice de rang constituțional.

II. Admisibilitatea cererii. Noțiunea de conflict juridic de natură constituțională. Autorul sesizării. Părțile implicate în conflict.

1. În ceea ce privește **noțiunea de conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice**, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr.53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.144 din 17 februarie 2005, că acesta presupune *„acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor”*.

De asemenea, prin Decizia nr.97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.169 din 5 martie 2008, Curtea a reținut: *„Conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale.”* Curtea a mai statuat că textul art.146 lit.e) din Constituție *„stabilește competența Curții de a soluționa în fond orice conflict juridic de natură constituțională ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea”*. Prin urmare, noțiunea de conflict juridic de natură constituțională *„vizează orice situații juridice conflictuale a căror naștere rezidă în mod direct în textul Constituției”* (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr.901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.503 din 21 iulie 2009).

În cauză, cererea formulată privește întinderea competenței/atribuțiilor constituționale ale Președintelui României, pe de o parte, și ale Ministrului

Justiției, pe de altă parte, în legătură cu procedura de revocare a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, procedură care trebuie interpretată în lumina principiilor constituționale care consacră statul de drept și cooperarea loială între autorități. În lipsa unor norme exprese legii fundamentale sau organice, dar cu aplicarea principiilor și normelor constituționale care consacră rolul și atribuțiile Ministrului Justiției și, respectiv, Președintelui României, Curtea este chemată să decidă în privința **refuzului Președintelui României ”de a da curs propunerii de revocare din funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție a doamnei Laura Codruța Kovesi”**, și să traseze conduita de urmat. Lipsa unei intervenții la nivelul Curții Constituționale pentru eliminarea acestui blocaj instituțional ar fi de natură să acrediteze și susțină ideea că oricând, în orice împrejurare, și indiferent de motive, discreționar, Președintele României ar putea refuza să dea curs unor proceduri legale. De aceea, considerăm că sub aspectul obiectului cererea este admisibilă, încadrându-se în definițiile date de Curtea Constituțională în jurisprudența citată noțiunii de *”conflict juridic de natură constituțională”*.

2. Referitor la calitatea Prim-ministrului de a sesiza Curtea Constituțională cu un conflict juridic de natură constituțională, precum și a Ministrului Justiției/Guvernului, respectiv a Președintelui României de a fi părți într-un astfel de conflict, facem referire la prima decizie prin care Curtea Constituțională a României a tranșat asupra cadrului procesual al conflictelor juridice de natură constituțională, respectiv Decizia nr.838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009 (invocată ulterior ca precedent ori de câte ori au mai existat situații asemănătoare) în care s-au reținut următoarele: *«în conformitate cu dispozițiile art.146 lit.e) din Constituție, Curtea Constituțională ”soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice”*. În acest sens, *autorități publice care ar putea fi implicate într-un conflict juridic de natură constituțională sunt numai cele cuprinse în titlul III din Constituție, și anume: Parlamentul, alcătuit din Camera Deputaților și Senat, Președintele României, ca autoritate publică unipersonală, Guvernul, organele administrației publice centrale și*

ale administrației publice locale, precum și **organele autorității judecătorești**. Pentru exercitarea competenței prevăzute de Constituție, Curtea este sesizată la cererea "Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii". Subiectele de drept pe care Legea fundamentală le îndrituiește a sesiza Curtea sunt limitativ prevăzute, dispoziția constituțională nedistingând după cum autoritățile pe care le reprezintă sunt sau nu părți în conflictul cu care sesizează Curtea».

Constatăm, din această perspectivă, că prevederile referitoare la structura **administrației publice centrale**, cuprinse în art.116 din Constituție, se referă la "ministere" și "alte organe de specialitate", organizate în subordinea Guvernului ori ministerelor sau ca autorități administrative autonome.

Constatăm, de asemenea, că în structura *Autorității judecătorești*, potrivit Constituției, se află **Instanțele judecătorești** (Secțiunea 1 a Capitolului VI din Titlul III), **Ministerul Public** (Secțiunea a 2-a din Capitolul VI din Titlul III) și **Consiliul Superior al Magistraturii** (Secțiunea a 3-a din Capitolul VI din Titlul III). **Atât normele care vizează Ministerul Public cât și cele care vizează Consiliul Superior al Magistraturii se referă, în mod expres, la ministrul justiției**. Potrivit art.132 alin.(1) din Constituție, "Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției", iar potrivit art.133 alin.(2) lit.c) din Constituție, **ministrul justiției este membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii**.

Consacrarea distinctă în Titlul III al Constituției – Autoritățile publice (unică de altfel la nivel constituțional) a unui minister/ministru, reprezentant al autorității executive, precum și reținerea sa în arhitectura unei autorități - alta decât Guvernul, și anume autoritatea judecătorească, semnifică **rolul major pe care îl are ministrul justiției în rândul autorităților publice de rang constituțional** și, respectiv, în organizarea/funcționarea autorității judecătorești (Ministerul Public și, respectiv, Consiliul Superior al Magistraturii). De aceea și actele date în aplicarea Constituției și legii caracterizează Ministerul Justiției ca fiind organul de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, care contribuie la

buna funcționare a sistemului judiciar și la asigurarea condițiilor îmfăptuirii justiției ca serviciu public, apărarea ordinii de drept și a drepturilor și libertăților cetățenești.

Ca urmare, întrucât Prim-ministrul apare ca fiind una in autoritățile expres nominalizate de Constituție ca având competența de a sesiza Curtea Constituțională, iar Președintele României și Ministrul Justiției fac parte dintre autoritățile cuprinse în Titlul III din Constituție, **cererea formulată este admisibilă atât sub aspectul calității procesuale a autorului acesteia, cât și a autorităților în conflict.**

În subsidiar, dată fiind natura juridică și structura Guvernului, respectiv raporturile Ministerului Justiției cu Guvernul, considerăm că acest conflict juridic de natură constituțională poartă deopotrivă între Președintele României și Guvernul României. Este, de altfel, o concluzie care se fundamentează și pe considerentele Deciziei nr.45/2018 a Curții Constituționale care, referindu-se la dispozițiile art.132 alin.(1) din Constituție, a reținut că **legiuitorul a optat pentru o procedură în cadrul căreia Guvernul și Președintele să conlucreze.** Un eventual conflict juridic de natură constituțională în legătură cu interpretarea și aplicarea art.132 alin.(1) din Constituție va purta, în mod firesc, nu doar între Ministrul Justiției și Președinte, ci și între Guvern și Președinte. Întrucât ambele autorități au atât calitatea de a sesiza Curtea Constituțională, cât și de a fi părți într-un conflict juridic de natură constituțională, cererea noastră este admisibilă și sub acest aspect.

II. Fondul cauzei

1. **Actele și faptele concrete** aduse în fața Curții Constituționale prin prezenta cerere sunt circumscrise realizării rolului Președintelui României și Ministrului Justiției în statul de drept și obligației de cooperare loială subsumate acestui obiectiv în legătură cu **procedura de revocare a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție.**

Prezenta cauză privește partajarea de competență între Ministrul Justiției și Președintele României în cadrul procedurii de revocare a procurorilor cu funcții de conducere, în condițiile lipsei unor norme exprese care să stabilească expres întinderea acestei competențe. Întrucât competența rezidă direct din textele Constituției, partajarea

trebuie examinată cu directă raportare la normele constituționale, analizate, la rândul lor, într-o interpretare sistematică și teleologică a Constituției. În esență, întrebarea principală este dacă Președintele României are un drept de veto în procedura de revocare a procurorilor șefi, răspunsul la această întrebare oferind și soluțiile pentru eliminarea blocajului instituțional și stabilirea conduitei de urmat pentru părțile în conflict.

Sunt cu atât mai actuale, în acest context, statuările Curții Constituționale în sensul că *«potrivit dispozițiilor art.142 alin.(1) din Constituție, „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției” (...)* articolele citate sunt imperative și nu îngăduie Curții să se sustragă de la soluționarea conflictului cu care este sesizată. Din această cauză, *Curtea nu are dreptul să lase perpetuarea blocării activității guvernamentale privitoare la justiție, sub cuvânt că (n.a legea fundamentală) (...) nu prevede (...)*. Dimpotrivă, *Curtea Constituțională are obligația să soluționeze conflictul și să înlăture, prin soluția dată, blocajul instituțional. În acest sens, Curtea Constituțională se întemeiază, în egală măsură, și pe unul dintre principiile juridice fundamentale, având statut de constantă a dreptului, (...), în conformitate cu care judecătorului nu-i este permis să refuze judecarea unui caz, cu motivarea că nu există lege care să prescrie soluția sau că legea este obscură. Pentru soluționarea conflictului juridic de natură constituțională cu care a fost sesizată, Curtea trebuie, în consecință, să caute înțelesul normei (...) din Constituție în litera acestui text, cât și în principiile de bază și în spiritul Legii fundamentale. În acest sens, Curtea Constituțională are în vedere prevederile art.1 alin.(3) din Constituție, în conformitate cu care „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate”. De aceea, Curtea apreciază că una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite în textul citat, o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale”.* (Decizia nr.98 din 16 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.140 din 22 februarie 2008).

Vom proceda mai întâi la prezentarea cadrului constituțional și legal care circumstanțiază această procedură, pentru ca apoi să examinăm actele autorităților implicate, respectiv conduita concretă care a determinat, în opinia noastră, un conflict juridic de natură constituțională, necesitând intervenția Curții Constituționale pentru stabilirea conduitei de urmat.

2. Cadrul constituțional și legal

- art.1 alin.(3): "*România este stat de drept, [...].*"

- art.1 alin.(4): "*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale*".

- art.1 alin.(5): "*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*"

- art.132 alin.(1) : "*Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției*", **text interpretat** de Curtea Constituțională **în sensul că acordă un rol central ministrului justiției**, sub autoritatea acestuia funcționând procurorii constituiți în parchete (Decizia nr.45 din 30 ianuarie 2018, precitată);

- art.134 alin.(1) – "*(1) Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii*", text interpretat de Curtea Constituțională în sensul că "**prevede atribuția Președintelui României de a-i numi în funcție pe judecători și pe procurori, cu excepția celor stagiați, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. În aplicarea acestor prevederi, legiuitorul are libertatea de a reglementa competența Președintelui României de a-i numi în funcție, inclusiv în funcții de conducere, și de a-i revoca pe toți magistrații la care textul constituțional se referă.**" (Decizia nr. 551 din 9 aprilie 2009, M. Of. nr. 357 din 27 mai 2009).

În dezvoltarea cadrului constituțional de referință, Legea nr.303/2004 stabilește în art.54 procedura de numire și revocare a procurorilor cu funcții de conducere, după cum urmează:

"(1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul-șef al Direcției Naționale

Anticorupție, adjuncții acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime minimă de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

(2) Dispozițiile art. 48 alin. (10)-(12) se aplică în mod corespunzător.

(3) Președintele României poate refuza motivat numirea în funcțiile de conducere prevăzute la alin. (1), aducând la cunoștința publicului motivele refuzului.

*(4) **Revocarea procurorilor din funcțiile de conducere prevăzute la alin. (1) se face de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției** care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, pentru motivele prevăzute la art. 51 alin. (2) care se aplica în mod corespunzător.”*

Se observă în acest sens că **dispozițiile art.54 din Legea nr.303/2004 valorifică:**

- dispozițiile constituționale cuprinse în **art.132 alin.(1)** referitoare la rolul **ministrului justiției în raport cu magistrații procurori**, acesta fiind, iar nu Consiliul Superior al Magistraturii, autoritatea care **propune numirea/revocarea procurorilor în funcții de conducere;**

- dispozițiile constituționale cuprinse în **art.134 alin.(1)**, care, potrivit CCR, oferă legiuitorului libertatea de a reglementa competența **Președintelui României de numire/revocare a judecătorilor și procurorilor, inclusiv în funcții de conducere.**

3. Jurisprudența Curții Constituționale a României în materie

Curtea Constituțională a României a statuat deja, printr-o jurisprudență cristalizată în timp, asupra **inexistenței unui drept de veto al Președintelui în legătură cu proceduri constituționale care presupun exercitarea unor competențe identificate de Curte ca fiind ”conjuncte”** - deopotrivă în raporturile cu autoritatea executivă – Guvernul, cu cea legislativă – Parlamentul, respectiv autoritatea judecătorească, inclusiv Ministrul Justiției, menționat distinct în capitolul constituțional dedicat autorității judecătorești.

Astfel, prin **Decizia nr.356 din 5 aprilie 2007**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.322 din 14 mai 2007, pronunțată în soluționarea altui conflict juridic de natură constituțională privind aplicarea art.85 alin.(2) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat că Președintele României poate să ceară primului-ministru să facă o altă propunere pentru ocuparea unei funcții de ministru rămase vacantă și a precizat că **Președintele nu are un drept de veto**, excluzând astfel validitatea unui refuz nemotivat, arbitrar.

Prin **Decizia nr.98/2008**, precitată, pronunțată în soluționarea unui conflict juridic de natură constituțională vizând același text constituțional de mai sus, Curtea a reținut că *"pentru soluționarea conflictului juridic de natură constituțională cu care a fost sesizată, Curtea trebuie, în consecință, să caute înțelesul normei de la art.85 alin.(2) din Constituție în litera acestui text, cât și în principiile de bază și în spiritul Legii fundamentale"*. În acest sens, Curtea Constituțională a avut în vedere prevederile art.1 alin.(3) din Constituție, în conformitate cu care *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate"*. Curtea a apreciat că una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite în textul citat, o constituie **buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale**. În ceea ce privește numărul de cazuri în care Președintele României poate cere primului-ministru să facă altă nominalizare pentru funcția de ministru vacantă, Curtea a constatat că, *"pentru preîntâmpinarea apariției unui blocaj instituțional în procesul de legiferare, legiuitorul constituant a prevăzut la art.77 alin.(2) din Legea fundamentală dreptul Președintelui de a cere Parlamentului reexaminarea unei legi înainte de promulgare, o singură dată. Curtea apreciază că această soluție are valoare constituțională de principiu în soluționarea conflictelor juridice între două sau mai multe autorități publice care au atribuții conjuncte în adoptarea unei măsuri prevăzute de Legea fundamentală și că acest principiu este de aplicațiune generală în cazuri similare. Aplicată la procesul de remaniere guvernamentală și de numire a unor miniștri în caz de vacanță a posturilor,*

această soluție este de natură să elimine blocajul ce s-ar genera prin eventualele refuzuri repetate ale Președintelui de a numi un ministru la propunerea primului-ministru”.

Prin Decizia nr.80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 246 din 07 aprilie 2014, par.268, Curtea a constatat că, *”după cum comisiile permanente parlamentare au îndreptățirea de a verifica corespunderea candidatului pentru funcția propusă, în raport de anumite condiționări-criterii stabilite de lege [potrivit art.2 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.164 din 2 aprilie 2001, „Pot fi membri ai Guvernului persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară, se bucură de exercițiul drepturilor electorale, nu au suferit condamnări penale și nu se găsesc în unul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute în cartea I titlul IV din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare], fără a exercita un drept de veto, tot astfel nici Președintele României nu are drept de veto față de propunerea prim-ministrului, dar o poate refuza pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege. Așa fiind, propunerea de modificare a alin.(2) al art.85 nu înlătură competența decizională a Președintelui României în numirea membrilor Guvernului”.*

Prin Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr.199 din 05 martie 2018, par.165, Curtea a reținut că «potrivit art.132 alin.(1) din Constituție, „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției”. Având în vedere caracterul bicefal al autorității executive, **legiuitorul a optat pentru o procedură în cadrul căreia Guvernul și Președintele să conlucreze. Rolul central în această ecuație îl are, însă, ministrul justiției, sub autoritatea acestuia funcționând procurorii constituiți în parchete. Președintele României nu are nicio atribuție constituțională expresă care să justifice un drept de veto în această materie.** Prin urmare, dacă legiuitorul organic a ales o asemenea procedură de numire, menținând un veto prezidențial limitat la refuzarea unei singure propuneri de numire în funcțiile de conducere prevăzute la art. 54 alin.(1) din lege, el a respectat rolul constituțional al

ministrului justiției în raport cu procurorii, **Președintelui conferindu-i-se atribuția de numire în considerarea solemnității actului și a necesității existenței unei conlucrări și consultări permanente în cadrul executivului bicefal.** Prin urmare, nu se poate susține încălcarea art.94 lit.c) din Constituție.

4. Analiza circumstanțelor prezentei cauze în raport de cadrul constituțional, legal și jurisprudențial de referință.

În procedura de revocare a procurorilor șefi, este fără dubiu că dintre cei trei actori instituționali implicați (Ministrul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Președintele României), **rolul principal și decizional aparține Ministrului Justiției.** Această concluzie a fost exprimată deja de Curtea Constituțională în Decizia nr.45/2018, fiind fundamentată pe dispozițiile art.132 alin.(1) din Constituție, care statuează că procurorii funcționează sub autoritatea ministrului justiției.

Avizul Consiliului Superior al Magistraturii este unul consultativ, nefiind contestată sau pusă în discuție în cauză natura lui⁴.

Care este însă **rolul Președintelui României?** Fără îndoială **Președintele nu are un drept de veto.** Este stabilit clar de Curtea Constituțională în mai multe decizii, cea mai recentă dintre acestea vizând punctual raporturile președinte/ministrul justiției în procedura numirii procurorilor (raționament/concluzie aplicabile *mutatis mutandis* și pentru aceleași temeuri constituționale, și în procedura de revocare a procurorilor cu funcții de conducere).

Odată stabilit că Președintele nu are un drept de veto, se naște legitima întrebare: care sunt însă drepturile/obligațiile Președintelui în procedura de revocare a procurorilor cu funcții de conducere?

Interpretarea gramaticală a textului legal care reglementează procedura revocării conduce la concluzia potrivit căreia Președintele României este obligat să revoce procurorul-șef DNA la propunerea Ministrului Justiției. Aceasta întrucât acțiunea Președintelui este descrisă prin termenul "revocă" iar nu de o eventuală sintagmă de

⁴ Amintim avizul negativ exprimat de către Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru procurori prin Hotărârea nr. 440 din 24.09.2008, cu privire la propunerea formulată de Ministrul Justiției pentru reînvestirea în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiției, propunerea care a fost totuși acceptată de Președintele României.

tipul "poate revoca" (**Revocarea procurorilor din funcțiile de conducere prevăzute la alin. (1) se face de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției.**) Altfel spus, este reglementată o obligație, iar nu o posibilitate a Președintelui. Față de această interpretare, refuzul Președintelui României de a da curs propunerii de revocare este lipsit de temei legal, cu consecința, în plan constituțional, a împiedicării Ministrul Justiției de a-și realiza rolul constituțional, consfințit de art.132 alin.(1) din Constituție. Din această perspectivă, refuzul Președintelui apare deopotrivă un act de încălcare a legii și un act de încălcare a Constituției, generând un conflict de competențe între acesta și Ministrul Justiției.

Cât privește **interpretarea logică și sistematică a Constituției**, reflectată în întreaga jurisprudență mai sus invocată, susține aceeași concluzie a existenței unei obligații a Președintelui de a da curs cererii de revocare, de natură să pună în valoare principiul cooperării loiale între autoritățile publice. Interpretarea este aceea că, de principiu, într-o procedură care implică mai multe autorități publice, **numai una dintre autorități are rol central, decizional, în funcție de sfera de competență vizată de respectiva procedură, celelalte autorități implicate fiind de natură a oferi regularitate procedurii, fără a o putea bloca.** Recunoașterea unei puteri de "blocare" a unei inițiative ce ține de sfera de competențe a altei autorități ar avea semnificația unei substituirii de competență, ar deschide calea exercitării discreționare a unor atribuții, așadar a abuzului de putere. Este, de aceea, cu atât mai necesară trasarea limitelor de competență, circumscrise rolului constituțional al fiecărei autorități într-o astfel de procedură mixtă.

Prin urmare, **în cadrul procedurii revocării procurorilor cu funcții de conducere, rolul central, decizional în privința declanșării, revine Ministrului Justiției**, concluzie fundamentată pe dispozițiile art.132 alin.(1) din Constituție, potrivit cărora **activitatea procurorilor se desfășoară sub autoritatea acestuia.** Ministrul Justiției are obligația să își întemeieze legal și să își argumenteze propunerea, neputându-se reține, cu siguranță, nici în privința acestuia, o exercitare discreționară a rolului său constituțional.

Cât privește **Președintele României, acesta nu poate avea decât rolul vizînd regularitatea procedurii**, în sensul celor deja precizate de Curtea Constituțională în

jurisprudența invocată. Conform modelului construit deja de Curtea Constituțională prin analogie, Președintele României ar putea invoca doar nelegalitatea procedurii, și să ceară reexaminarea de către **Ministrul Justiției, fără a-i putea însă impune acestuia o soluție și fără a putea bloca procedura pe care Ministrul Justiției a inițiat-o.** Ministrul Justiției își poate însuși criticile la solicitarea Președintelui sau poate constata caracterul nefondat al acestora, caz în care Președintele este obligat să procedeze la revocarea procurorului-șef, încheind astfel procedura deschisă de Ministrul Justiției.

În cauza de față însă, Președintele României a înțeles să blocheze pur și simplu procedura de revocare, comunicând că nu îi va da curs din considerente de oportunitate. Altfel spus, acesta a **opus un răspuns pur politic unei solicitări pur juridice, solicitare întemeiate pe o procedură legală, declanșată și continuată în exercitarea rolului constituțional al Ministrului Justiției.** Răspunsul nu face decât să consfințească în scris poziția exprimată public de Președintele României de îndată ce Ministrul Justiției a anunțat public declanșarea procedurii de revocare. La acel moment, Președintele României a declarat că *"Am auzit aseară, printre multe lucruri, ceva care pare interesant: dacă legea prevede o posibilitate sau tradus o oportunitate atunci ea nu poate fi cenzurată. Dacă legea spune că președintele revocă atunci este o chestiune de oportunitate politică doar președintele poate decide"*⁵. Această constatare ne îndreptățește concluzia exprimată, respectiv a calificării răspunsului ca fiind unul pur politic, de oportunitate, așadar a unui act ce excedează competenței constituționale a Președintelui României, încălcând competența constituțională a Ministrului Justiției. Altfel spus, **decizia Președintelui era luată înainte ca solicitarea de revocare să îi fie comunicată, așadar înainte și independent de orice examen de legalitate/regularitate.**

În opinia noastră, **rolul Președintelui în procedura de numire/revocare a procurorilor șefi nu este și nici nu poate fi unul politic,** iar examinarea pe care o realizează în aceste privințe nu este una de oportunitate, ci exclusiv de legalitate. Acceptarea punctului de vedere al Președintelui și, implicit, a răspunsului din cauza de față, ar avea semnificația acceptării faptului că atât numirea cât și revocarea procurorilor șefi reprezintă acte politice, ceea ce este inadmisibil într-un stat de drept. Este o

⁵ <http://www.mediafax.ro/politic/iohannis-despre-procedura-de-revocare-chestiune-de-oportunitate-politica-doar-presedintele-decide-17030354>

concluzie pe care o fundamentăm atât pe cadrul constituțional român, cât și pe documente ale unor organisme internaționale de referință în domeniu.

Astfel, recent, **Grupul de State împotriva Corupției (GRECO)**, în Raportul Ad-hoc privind România (regula 34), adoptat la cea de-a 79-a sesiune plenară - Strasbourg, 19-23 Martie 2018, a subliniat importanța respectării independenței procurorilor, în sensul eliminării influențelor de natură politică asupra acestora.

În același sens este și Raportul privind standardele europene referitoare la independența sistemului judiciar, adoptat de **Comisia de la Veneția** la cea de-a 85 a sesiune plenară (Veneția, 17-18 decembrie 2010). Distingând inclusiv în privința diferențelor între accețiunea noțiunii de independență în privința judecătorilor și procurorilor, Raportul Comisiei de la Veneția stabilește că ” 29. *Trebuie realizată o distincție clară între o posibilă independență a parchetelor sau Procurorului General față de statutul procurorilor, alții decât procurorul general, care sunt mai degrabă „autonomi“ decât independențe. „Autonomia“ se referă la parchete, iar „independența“ privește procurori considerați în mod individual. 30. Orice fel de „independență” a parchetelor, în însăși esența sa, diferă ca întindere de cea a judecătorilor. Elementul principal al acestei independențe „externe” a parchetelor sau a Procurorului General, constă în imposibilitatea executivului să dea instrucțiuni în cauze individuale Procurorului General (și desigur, direct altor procurori). Instrucțiunile de ordin general, cum ar fi de exemplu cele de a instrumenta cu severitate și celeritate anumite tipuri de infracțiuni, sunt mai puțin problematice. Asemenea instrucțiuni pot fi considerate ca un aspect de politică care poate fi decis în mod corespunzător de Parlament sau Guvern. 31. Independența organului de urmărire penală trebuie privită distinct, de orice fel de “independență internă” a procurorilor, alții decât Procurorului General. Într-un sistem de subordonare ierarhică, procurorii sunt obligați să respecte ordinele, îndrumările și instrucțiunile date de superiorii lor. Independența, în acest sens restrâns, poate fi privită ca un sistem unde exercitarea activităților legale de către procurori, alții decât procurorul general, nu necesită obținerea aprobării prealabile a superiorilor sau o confirmare a acțiunilor lor. Procurorii, alții decât procurorul general, se bucură adesea mai degrabă de garanții în privința neimplicării superiorului ierarhic. 32. Pentru a evita instrucțiuni*

neadecvate, este esențială dezvoltarea unei liste care să cuprindă asumarea de garanții de neinfluențare a activităților procurorului. Neinfluențarea presupune asigurarea faptului că activitățile procurorului în faza de judecată nu sunt supuse nici presiunilor externe nici altor presiuni nepotrivite sau ilegale interne venite din interiorul sistemului de parchet. Asemenea garanții ar trebui să vizeze numirea, răspunderea disciplinară/eliberarea din funcție, dar și reguli specifice privind managementul de caz și mecanisme de luare a deciziilor.” În niciun caz concluziile acestui Raport nu pot fi interpretate în sensul numirii sau revocării politice a procurorilor în funcții de conducere; aspectele de politică penală la care Comisia de la Veneția se referă au o cu totul altă semnificație decât aceea a unor decizii politice de numire/revocare din funcție.

Ca urmare, este exclusă într-un stat de drept acceptarea acestei posibilități, respectiv a unui rol al Președintelui statului de decident politic în procedura de numire/revocare a procurorilor de rang înalt.

Or, în cauza de față, președintele României și-a asumat rolul de decident politic, refuzând să dea curs, din considerente de oportunitate, cererii de revocare a procurorului șef DNA, formulată de Ministrul Justiției. Este un refuz care, pentru considerentele arătate, încalcă rolul constituțional al Ministrului Justiției și principiul independenței procurorilor. Chiar dacă nu fac parte din puterea judecătorească și nu beneficiază de independența pe care Constituția o garantează judecătorilor, procurorii se bucură de garanții specifice de independență, explicate pe larg de Comisia de la Veneția în Raportul citat.

Totodată, refuzul Președintelui de a da curs cererii de revocare este contrar principiului cooperării loiale între autoritățile publice, principiu de esență statului de drept. Reținem astfel că, în Avizul privind compatibilitatea cu principiile constituționale și statul de drept a acțiunilor Guvernului României cu privire la alte instituții ale statului și Ordonanța de urgență a Guvernului de modificare a Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și Ordonanța de urgență a Guvernului de modificare și completare a Legii nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului în România, aviz adoptat de la cea de-a 93-a Sesiune Plenară/Veneția, 14—15 decembrie 2012 (anexa 4), Comisia de la Veneția a observat

că ”73. **În România culturile politice și constituționale trebuie dezvoltate. Demnitarii nu urmăresc întotdeauna interesele statului ca un întreg. În primul rând, a existat o lipsă de respect față de instituții. Instituțiile nu sunt privite separat de persoanele care le conduc. Acest lucru se reflectă în modul în care demnitarii au fost tratați ca reprezentanți ai forțelor politice care i-au desemnat sau au votat pentru ca aceștia să dețină respectiva funcție. Este de așteptat ca demnitarii să favorizeze pozițiile partidelor politice respective, precum și ca noua majoritate parlamentară să poată considera justificată demiterea demnitarilor numiți de fosta majoritate. O astfel de lipsă de respect față de instituții este strâns legată de o altă problemă în cultura politică și constituțională, și anume încălcarea principiului cooperării loiale între instituții. Acest principiu este de o importanță deosebită în cazurile în care funcții precum, de exemplu, cea de Președinte și cea de Prim-ministru, sunt deținute de persoane cu convingeri politice diferite. Numai respectul reciproc poate duce la stabilirea unor practici mutual acceptate, care sunt în conformitate cu patrimoniul constituțional european și care permit unei țări să evite și să depășească crizele cu seninătate.”**

Prin conduita sa, Președintele înlătură *a priori* orice colaborare loială, anunțând *ab initio* refuzul său bazat pe convingerea politică și, odată cu transmiterea oficială a acestui refuz, blochează o procedură constituțională și legală. Acest refuz a ”închis”, din punct de vedere procedural, calea Ministrului Justiției, împiedicând finalizarea procedurii de revocare din funcție a procurorului șef DNA. În același timp, Președintele nu a emis, nu s-a pronunțat printr-un decret asupra procedurii de revocare, în condițiile în care, prin asigurarea simetriei actului juridic se impune emiterea aceluiași tip de act, în cazul revocării ca și în cazul numirii. Se aduce astfel atingere principiului legalității, prevăzut de art. 1 alin.5) din Constituție. Emiterea unui decret prin care să se pronunțe asupra propunerii de revocare, reprezintă o componentă a responsabilității politice, pe care Președintele o are față de popor și este parte intrinsecă a caracterului reprezentativ al mandatului prezidențial. Cum motivele invocate în refuzul Președintelui nu privesc legalitatea procedurii, nu se poate reține nicio obligație a Ministrului Justiției de a proceda la reexaminarea solicitării sale. De altfel, o asemenea reexaminare nici nu a fost cerută sau acceptată ca fiind posibilă de către Președintele României.

Ca urmare, constatând că, din punct de vedere al competențelor constituționale și legale ale Ministrului Justiției și Consiliului Superior al Magistraturii procedura a fost îndeplinită, solicităm Curții Constituțional să procedeze la soluționarea conflictului juridic de natură constituțională în sensul obligării Președintelui României să dea curs cererii de revocare din funcție a procurorului șef DNA, Laura Codruța Kovesi. Cum refuzul Președintelui exprimat deja în cauză este unul exclusiv politic, iar nu de nelegalitate, a da curs procedurii înseamnă **emiterea de către Președintele României a decretului de revocare din funcție a procurorului șef DNA. Considerăm că acceptarea posibilității Președintelui de a bloca o procedură de revocare a procurorilor șefi inițiată de Ministrul Justiției în condițiile legii ar avea semnificația neantizării rolului constituțional al Ministrului Justiției și al recunoașterii unei subordonări politice, sub semnul rațiunilor de oportunitate, a conducerii de cel mai înalt rang a Parchetelor.**

III. Concluzii

Pentru cele expusă, vă rugăm să **pronunțați o decizie prin care:**

- 1. să constatați existența unui conflict juridic de natură constituțională între Ministrul Justiției, respectiv, Guvernul României, pe de o parte, și Președintele României, pe de altă parte;**
- 2. să constatați faptul că respectivul conflict a fost generat de refuzul Președintelui de a da curs solicitării Ministrului Justiției de revocare din funcție a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție;**
- 3. să soluționați conflictul juridic de natură constituțională, statuând conduita de urmat, în sensul că Președintele României are obligația să emită decretul de revocare din funcție a procurorului șef DNA, doamna Laura Codruța Kovesi.**

**Prim ministru al Guvernului,
Vasilica Viorica Dăncilă**

